

[Knud Nielsen.]
tænkte på, var andre besparelser i stedet for.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til udvalget for undervisning og uddannelse. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om fritidsundervisning m. v.

(Lovforslaget (nr. 80) findes i tillæg A. sp. 1553, fremsættelsen i tidenden sp. 1523).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ejner Nielsen: Jeg kan ikke undlade i forbindelse med det foreliggende lovforslag at citere nogle udtalelser, der blev fremsat af undervisningsministeren her i folketinget den 27. november 1969. Det skete i forbindelse med forhandlingerne om en redegørelse for målsætningen for uddannelsespolitikken. Ministeren sagde dengang, og det er kun et år siden — Folketingstidende 1969-70, sp. 1550-51, at som næste væsentlige mål inden for uddannelsespolitikken ville han fremhæve

„en indsats for at give de voksne adgang til at lære og erhverve viden på områder, hvor de ikke havde muligheden — eventuelt ikke benyttede den — da de gik i skole.“

Det var også i samme forbindelse, ministeren udtalte de bevingede ord, at man kunne

„have lyst til at råbe et: glem ikke de stiltfærdige. De, hvis uddannelsesbehov ikke ligger på universitetsniveau, de, hvis behov for uddannelse individuelt set er lige så vigtigt. Og talmæssigt udgør de en langt større gruppe.“

Det er kun et år siden, ministeren frem-

satte denne solidaritetserklæring over for de stiltfærdige, og jeg vil gerne have lov til at sige til ministeren, at han med det lovforslag, vi behandler her i dag, har svigtet de stiltfærdige. Dette lovforslag, dette spareforslag vender virkelig den tunge ende nedad. Og når ministeren i sin skriftlige fremsættelse siger, at dette forslag udelukkende tilsligter besparelser og ikke ændringer i principperne for fritidsundervisningen, mener jeg ikke, at dette synspunkt er rigtigt, idet der dog sker den væsentlige realitetsændring, at gratisprincippet afskaffes, og det er da i allerhøjeste grad et brud på principperne i fritidsundervisningen for voksne.

Regeringen anslår besparelserne for staten for 1971-72 til 27 mill. kr., og for kommunernes vedkommende regner man med, at der bliver tale om besparelser af omtrent samme størrelse. Det frister mig til at stille det spørgsmål til ministeren: har lovforslaget været forelagt de kommunale organisationer til udtalelse, og hvad siger de kommunale organisationer til lovforslaget? Det kunne dog ske, at kommunerne havde en større forståelse for det folkeoplysende arbejde end regeringen. Og et andet spørgsmål: hvad siger voksenundervisningsrådet? Har det ikke været spurgt om lovforslagets konsekvenser?

Lovforslaget indeholder for det første, en skærpelse af elevtalskravet med hensyn til kommunens pligt til at oprette almene ungdomsskolekurser og prøveforberedende undervisning i ungdomsskolen, idet man forhøjer tallet fra 10 til 12. Jeg tror, at konsekvensen heraf vil blive — det er måske også meningen — at man reducerer disse kurser med ca. 15 pct. For det andet skal deltagerne i aftenskolen, aftenhøjskolen og studiekredse yde bidrag til lærerlønnen, og man forventer, at dette bidrag fastsættes til 1 kr. 50 øre pr. time. Her opstår det meget ejendommelige, at med det bidrag, som deltagerne kommer til at betale set i forhold til det tilskud, staten yder, vil staten med de høje trækprocenter, som denne regering har beriget os med, i virkeligheden komme til at tjene penge på denne undervisning. Det er tanken at kræve betalingen for hele undervisningsperioden erlagt ved indmeldelsen, og her har oplysningsforbunden foretaget visse beregninger, der viser, at for den en-